

Kedves Testvérek!

A mai szentmise szövegei három emberi stratégiát mutatnak be. Három olyan működési módot, amellyel esélyünk van a problémáinkat még bonyolultabbakká és megoldhatatlanabbakká tenni. A mai ember ugyanúgy működik, mint a biblikus korban élők. A probléma lehet más, de a zsákutcák ugyanazok.

Nézzük meg most, hogy mik is azok a szerencsétlen működési módok, amiket első körben használni szeretünk, és hogy mi a biblikus recept ellenük.

Az egyik problémakezelő eszközünk a hárítás. Nincs is probléma. A mai evangélium a múlt heti szakasz közvetlen folytatása. Ott így szólította meg az Úr Jézus a názáretieket: *Az Úrnak Lelke van énrajtam, mert felkent engem, hogy evangéliumot hirdessek a szegényeknek; azért küldött el, hogy a szabadulást hirdessem a foglyoknak, és a vakoknak szemük megnyílását; hogy szabadon bocsássam a megkínzottakat, és hirdessem az Úr kedves esztendejét.*

Nem az igazakhoz, a rendben lévő emberekhez szól Jézus, hanem a szegényekhez, a szabadulásra szorulókhöz, a vakokhoz, megkínzottakhoz. A názáretiek pedig visszautasították, mint mikor valaki nem vesz át egy postai küldeményt, mert a címzett ismeretlen.

A másik nem működő mechanizmusunk az, hogy széttárjuk a kezünket, hogy mi úgysem tudunk semmit sem tenni. Ezt csinálja Jeremiás, mikor így szól: *Ó, Uram, Uram! Hiszen nem értek én a beszédhez, mert fiatal vagyok!*

Nem tudok mit csinálni, nem az én ügyem, nem rajtam múlik.

A harmadik magatartásforma pedig az, amikor Istent tesszük mindenért felelőssé. A názáretiek ellenállnak a jézusi missziónak: *Orvos, gyógyítsd önmagadat! A nagy tetteket, amelyeket – mint hallottuk – Kafarnaumban végbevittél, tedd meg a hazádban is!*

Gyógyítsd meg **itt** a betegeket, add vissza a vaknak a szeme világát, ez a probléma és ez: a te dolgod.

Összefoglalva ezt a három hibás stratégiát az körvonalazódik, hogy velem semmi baj, baj a másikkal van, én nem tudom megoldani, Isten dolga.

Isten örömhíre, az ő kedves esztendejének a meghirdetése ebből a meddő hárításból szeretne kiemelni minket. Akik itt voltak a keddi szentmisén,

emlékezhetnek Izsák atya homíliájára Szent Pál megtéréséről. Izsák atya elmondta, hogy Pál a Jézussal való találkozás után máshogy kezdte látni a dolgokat. Máshogy azt, hogy mi a jó és mi a rossz, mi az Isten akarata és mi az emberé.

Erre hívnak minket a mai szentmise szövegei is. Máshogy nézni a dolgokat, mint például az a szegény macska, amit Günter testvér kivetít nekünk:

Látszik a fején a rémület, *mikor átgondolja: mi van, ha nem az ember az én kis háziállatom, hanem én vagyok az övé?!*

Mi van, kedves Testvérek, ha nem én vagyok Isten gazdája, hanem ő az enyém?

Ha Isten az én Gazdám, akkor ő dönti el, hogy mi a probléma, hogy hol kezdjük a megoldást és mi az én szerepem benne.

Ami a problémákat illeti: azzal kell kezdeni, ami bennem van.

A nagyon sok problémából legelőször azzal kell foglalkozni, amivel az Úr Jézus szólítja meg a názáretieket. Azzal, hogy szegény vagyok, rabságban vagyok, rászorulok Isten kegyelmére. Ennek a felismerése az elsődleges napi feladatom, és Isten kegyelmének a naponkénti elfogadása. Jézus kegyelmet hirdet, az Úr kedves esztendejét - ez volt Izraelben az 50 évenként visszatérő ünnepi idő, amikor a rabszolgákat szabadon kellett bocsátani. Isten kegyelmesen jön hozzánk, és választhatunk: vagy elfogadjuk, hogy rászorulunk erre a kegyelemre és hálásan elfogadjuk, vagy, mint a názáretiek, előírjuk Istennek, hogy inkább kit gyógyítson meg és kit hogyan mentsen meg. Először mi vagyunk a saját feladatunk. Bármilyen más, bármilyen misszió, a másik emberen való segítség vagy az ő megjavítása csak ezután kezdődhet. Az első dolog annak elismerése, hogy Isten kegyelmére szorulok.

Ha Isten a Gazdám, és nem én az övé, akkor én nem írhatom elő neki, hogy mit tegyen és mit nem. Imádkozhatok kitartóan, kérhetem gyógyításokért, megtérésekért, de tudomásul kell vennem, hogy lesznek dolgok, amiket nem kapok meg. Jeremiás maga imádkozik így: *Uram, te jól tudod, hogy az embernek nincs hatalmában az útja; és nem adatott meg neki, hogy irányt szabjon útjának, s maga irányítsa lépteit.* Vagyis be kell látnom, hogy nem én vagyok a főnök, az üdvtörténet stratégiai döntéseit nem én hozom meg.

És, ha Isten a Gazdám, akkor Ő feladatot is szán nekem.

Elhívásakor Jeremiásnak is feladatot ad az Úr Isten. : *4 Így szólt hozzám az Úr igéje: 5 Mielőtt megformáltalak az anyaméhben, már ismertelek, és mielőtt a világra jöttél, megszenteltelek, népek prófétájává tettelek.*

Jeremiásnak nehéz élete volt. Hetven évvel az északi országrész asszír megszállása után született, és még életében bekövetkezett a déli országrész babiloni fogságba vitele. Jeremiás ellen fordult közvetlen környezete, akárcsak a világi és a vallási vezetőréteg. Hozza is Jeremiás a maga kifogását: *Ó, Uram, Uram! Hiszen nem értek én a beszédhez, mert fiatal vagyok.* Jeremiásnak viszont fiatalon is, ilyen körülmények között is hirdetni kellett Isten igéjét, akár hallgattak rá, akár nem - ahogy Jézusra sem hallgatott mindenki, és ránk sem fog.

Testvérek, a démon hol azt akarja velünk elhitetni, hogy nincs velünk semmi baj, hol azt, hogy alkalmatlanok vagyunk arra a szolgálatra, amire Isten szán bennünket. *Én nem vagyok jó erre, nem vagyok alkalmas arra, ehhez én kevés vagyok* - hangzanak a kifogásaink. Sok régi sérelem, seb lehet az ilyen mondatok mögött. Istennek viszont már a fogantatásunk előtt terve volt velünk, és a tervének megfelelően formált minket.

Jean-Paul Sartre ateista filozófus rokona volt Albert Schweitzernek, aki egyszerre volt lelkész, orgonaművész, orvos, gondolkodó. Sartre igen féltékeny volt, mert Albert Schweitzer ismertebb és népszerűbb volt mint ő: koncertjeivel és prédikációs körutaival pénzt gyűjtött afrikai kórháza számára. Sartre egyszer dühében azt mondta, hogy ő *egy másodrangú lelkész, egy harmadrangú orgonista és egy negyedrangú orvos.* Erre mondta azt egy lelképásztorom, hogy lehet, hogy ez így van, de mindez egyszerre volt. A nála kiválóbb orvosok nem tudtak orgonálni, a rangosabb orgonaművészek nem tudtak prédikálni. Ha Isten a Gazdám, és nem én vagyok az Ő gazdája, akkor hiszem, hogy ő olyanra formált, ami az ő velem kapcsolatos céljának megfelelt.

Jeremiás nem tudta megakadályozni a készülő katasztrófát. Nem is ez volt a feladata. De arra rá tudott mutatni, hogy Isten nem fogja elhagyni végleg az ő népét. Isten általa biztosítja Izraelt arról, hogy a fogság után *Fognak még házat, szántóföldet és szőlőt venni Izrael földjén.*

Neked sem az a feladatod, hogy lehetetlen dolgokat csinálj. Az viszont biztosan a feladataid közé tartozik, hogy ápd az Istennel való kapcsolatodat, és másoknak is biztonyságot tegyél a gondviselő Istenről, aki az elengedés kedves idejét hirdeti meg a foglyoknak, a szegényeknek, az elnyomottaknak.

Szükséget szenvedsz, de Isten kegyelmesen látogat meg, van feladatod, és Isten már édesanyád méhétől fogva téged arra alkalmassá tett, nem te irányítod a dolgokat, de ahhoz tartozol, Akinek a kezében ott van kegyelmesen minden.

Csak ez a kérdés, mára és minden napra: ki kinek a gazdája.

Ámen